

1. søndag i advent: Det er nu det hele begynder!

Prædiketeksten (fra Matthæusevangeliet 21,1-9):

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit fæl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdys fæl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og fællet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!« Matt 21,1-9

Prædiken

Det er nu, det hele begynder. Første søndag i advent. Foran os ligger et helt nyt kirkeår ubrugt. Jul, påske og pinse – det skal vi nu endnu engang bevæge os igennem, søndag efter søndag. Og derfor er første søndag i advent noget ganske særligt. Nu begynder det hele.

Sådan er det også i hjemmene for tiden. De halvkrøllede julehjerter, der så så triste ud i januar, stråler nu som Bethlehemsstjernen selv. Lyskæderne udenfor glimter, og glemt er de dage i februar, hvor man kun kunne tænke på, at nu var det altså på høje tid at få taget dem ned igen. Vaniljekranse, pebernødder og brunkager har fået deres fantastiske smag igen. Man kan næsten ikke forestille sig, at man om 25 dage sidder på tredje juledag og er ved at have fået for meget af alle de gode sager.

Nej, for det er nu det hele begynder. Og det er på en måde alt sammen nyt igen. Også her i kirken. Væk med efterårssalmerne og frem med de herlige adventssalmer. Gør døren høj, gør porten vid, for nu begynder det hele igen.

Og det begynder med, at Jesus, ærens konge, kommer. Vi hører i dag om, at Jesus rider op til Jerusalem på palmesøndag. Han kommer som noget ganske nyt, og samtidig kommer han som noget genkendeligt. Han er genkendelig, fordi han tager æslet som ridedyr. Da folkeskaren har set det, må de have tænkt på profeten Zakarias' ord: "Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel." De må have genkendt ham som deres nye konge, og derfor har de sunget af fuld hals: "Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer i Herrens navn!"

Samtidig er han noget ganske nyt, som ingen af dem kunne have forudset. Han er Gud selv, der kommer til sit folk. Det samme var sket 1000 år tidligere, men da så det ganske anderledes ud. 1000 år tidligere havde den store Kong David hentet Pagtens Ark og ført den op til Jerusalem. Under sang og jubel havde de båret den op på bjerget, op af den samme vej, som Jesus rider i dag.

Pagtens Ark var centrum for dyrkelsen af Gud i den gamle jødedom, og den rummede Guds nærvær. Derfor kunne man heller ikke komme for tæt på. Hvis man rørte ved den, risikerede man at dø, så stærk var kraften fra den hellige Gud.

Men nu begynder det hele på ny. Jesus rider ind i Jerusalem, og nu kappes folk om at røre ham. Der er ingen, der dør. Tværtimod: Helbredelsen og livet flyder fra ham gennem selv den mindste berøring. Da

Jesus kommer bliver det pludselig muligt for mennesket at række hånden ud og røre ved Gud selv – uden frygt. Og på den måde er det noget aldeles nyt, at Jesus kommer.

-

Vi lever i det nye. Også vi kan række hænderne frem efter kongen, der kommer. Også vi må stole på, at han vil os det godt. At det går an, at vi kommer tæt på ham. Også selvom vi så slæber et helt års fortrydelser med os. Vi må stole på, at vi kan vise ham alt det, der er gået skævt, siden det sidst var jul. Alle de mislykkede nytårsforsæt, alle de svigt, som vi gentog igen i år, al den svaghed, der igen drev os væk fra den anden og ind i os selv. Det går an at vise alt det frem for kongen, som kommer på æslet.

For vores tro, den kristne tro, er de nye begyndelsers tro. Hver dag kan være en ny begyndelse. Det er aldrig for sent. Uanset hvor meget, vi har fået ødelagt, er det aldrig for sent at begynde at reparere. Uanset hvor dybt, vi har såret den anden, er det aldrig for sent at sige undskyld. Uanset hvor langt vi har fjernet os fra Gud, så er vi aldrig så langt væk, at han ikke har en ny begyndelse klar til os.

Derfor: Gør døren høj, gør porten vid! Åben dine tanker og dine øjne, for det nye strømmer dig i møde som en mulighed, hver eneste dag. Vi lever i det nye. Kongen, Kristus, er kommet og med ham de nye begyndelser! Glædelig advent!

Sognepræst Jørgen Moeslund, Ringkøbing